

בשבילי הכל קרה כהפתעה של "יום יפה", כאשר מורה של כיתה י' – הייתי אז בן חמש-עשרה, קרא והסביר את העמוד הראשון של הבשורה על פי יוחנן. "דבר האלהים, כלומר מה שממנו הכל עשוי – נהיה בשר", הוא אמר, "לכן היופי נהיה בשר, הטוב נהיה בשר, הצדק נהיה בשר, האהבה, החיים, נהיו בשר: יהוה אינו נמצא ברקיע מופשט, הוא נהיה בשר, הוא מישהו שנמצא בקרבנו". הנה, זה הכל. כי החיים שלי כנער צעיר מאוד הוצפו מזה ממש: גם כזיכרון שהיכה תמיד בשכל שלי, גם כדרבון להעריך מחדש את הבנליות היום-יומית. מאז, הרגע הוא אף פעם לא נדוש בשבילי. כאשר "יום טוב" כזה מתרחש, ורואים פתאום משהו יפה ביותר, אי-אפשר להימנע מלומר לחבר לידך, אי-אפשר שלא להתחיל לצעוק: "הביטו שמה!". וכך זה קרה.

לואיג'י ג'וסאני

כאשר הוא היה בקושי נער בן חמש-עשרה, הכתה בו תגלית רז המשיח. הוא חש – ולא רק בשכל אלא גם בלב, כי המשיח הינו המרכז, המייחד את כל המציאות, הוא התשובה לכל הפרובלמות האנושיות, הוא ההתגשמות של כל משאלה שנמצאת בלב האדם לאושר, לטוב, לאהבה, לנצח. הפליאה והריתוק שהיו לו במפגש הראשון ההוא עם המשיח לא עזבו אותו מאז. כפי שאמר עליו הקרדינל רצינגר כאשר הספיד אותו: "תמיד האב ג'וסאני נעץ את מבט חייו ולבו במשיח. באופן זה, הוא הבין כי הנצרות אינה מערכת שכלית, אריזת דוגמות, הנחיות מוסר... אלא הנצרות היא מפגש; היא סיפור אהבה; היא התרחשות". כאן נמצא שורש הכריזמה שלו. האב ג'וסאני משך, שיכנע, המיר לבבות, כי מסר לאחרים את מה שהוא נשא בתוכו, לאחר חוויתו המכוננת ההיא: ערגה לאדם וערגה למשיח כהשלמה של האדם.

האפיפיור פרנציסקוס